

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Infans Jesus adoratus à Regibus terræ in suo stabulo, declarat nobis, esse se Regem cœli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

nobis exhibet infantem JESUM in cunis suis, tenentem jam prostratos ad plantas suas Reges, ad recipiendum ab eis adorationes & tributa, velut servitutis suae testimonia; tremore concutientem alios, qui abnuebant sua ipsi reddere homagia; & coronas dispertientem ingenti regulorum numero, pugnantium pro se usque ad effusionem sanguinis, & suam consecrantium vitam pro honore suo. De hoc nascente Monarcha jure dicere poteritis, ipsum prodigium esse inauditum, cui nil simile conspectum fuerit unquam in omni saeculorum serie.

Cur infans

JESUS potens
fuerit in cunis
suis?

Si interrogas, quomodo exantlare potuerit tam praecelara facta, in aetate adhuc tam tenera; non est ex eo, quod praepotentem habuerit exercitum, pugnantem pro se, lucro & com-

modo suo: sed quod portaverit in venis suis sanguinem Davidis, Salomonis, & aliorum Regum in Israel majorum suorum. Hoc reddebat ipsum potentem; sed omnipotens non fuisset ad distribuendum ita coronas, si in persona sua non portasset ipsemet divinitatem. Haec prima verba extimularunt curiositatem Societatis, credentis quidpiam magni dicendum occurrere circa potentiam, quam infans JESUS jam in suis demonstravit incubulis; cum primis praeter omnibus Carpophorum, quem nec dicere, nec audire delectabat nisi quid dignum sui acumine ingenii; qua super re prolixam instituerunt Consultationem, e qua omnes plurimum hausimus delectationis. Ecce tibi, quomodo fuerit peracta.

ARGUMENTUM.

Infans JESUS adoratus à Regibus terrae in suo stabulo, declarat nobis, esse se Regem caeli.

ARTICULUS I.

COelum fuit, incipiebat Carpophorus (nam quia referunt insigni scientiam habebat animum, voluit semper ostendere inter primos, posse se loqui de omni eo, quod dicebatur) fuit caelum, dixit, quod antevertit terram, praerogativam frui volens exhibendi supremos honores in-

fanti JESU, ante ceteras omnes creaturas. Dicendum omnino est, ipsum suis invigilasse oculis ad observandum tempus & horam, quam ingressurus esset mundum, quia cum tota terra adhuc esset illius ignara, jam caelum habuerat ejusdem notitiam.

Quan-

Coelum dedit
signum, na-
tum infantem
JESUM esse Re-
gem suum.

Quando video, ipsum misisse in ipso instanti, quo natus est, legationem valde magnificam, ad praestandum ipsi homagium, plures militiae coelestis regiones, & omnes has legiones compositas ex Principibus curiae Regis regum: Quis est ergo, interrogo, cui totum coelum Empyreum tantos concernit & confert honores? probè video, hunc alium esse non posse, nisi supremum caelorum Monarcham.

Quando conspicio supremæ hujus regionis incolas turmatim venire ad praesepe in ipso, quo natus est, instanti, descendentes quasi in unico momento de caelo in terram, per incredibilem illam sibi congenitam agilitatem, replentes applausibus & cantibus latitiae aërem, sicut populi terræ facere consueverunt in triumphis & magnificis invectionibus Regum ac Principum suorum; deduco exin: Oportet igitur necessariò ipsum esse Regem Angelorum.

Et quando resonant ipsi insigni illud melos & Carmen Musicæ suæ Angelicæ, quo annuntiant gloriam exhibitam Deo in Altissimis, & in terris pacem hominibus bonæ voluntatis, agnoscetes & colligentes ex hoc, quòd coelum novam recipiat gloriam, cujus fons est in terris, in persona infantis JESU, quòdque ex debita & grata recogni-

tione magnæ hujus gloriæ, quam terra mittit in caelum, ipsum remittat illi pacem & benedictionem Dei, interrogo: quanta est igitur potentia illius, qui tanta operatur in caelo & in terra? Et quam haberet is potestatem reconciliandi simul, & promulgandi inter illa pacem, nisi verè esset Salvator mundi?

O DEUS! quanta debuit fuisse dulcedo Musicæ hujus Angelicæ! Siquidem si unica vox Angelus plus habet illecebrarum ad rapiendos & inescandos animos, quàm omnis Symphonia hominum; quid erat haurire auribus concentum integrum tantarum legionum Musicorum coelestium? Persona quædam sive digna mihi asseruit, fuisse se præsentem exorcismo alicujus obsessi, ubi juvenis quidam, qui suavissimâ & exquisitissimâ credebatur pollere voce, sese insinuerat ad cantandum; sed dæmonem excepisse ipsum nisu & contemptu maximo: Bonum est, in-

L 1 2

Suavitas Musicæ Angelicæ auditæ ad praesepe infantis JESU.

Dæmon quàm suaviter noverit cantare.

com-

comparatione esse murmur. Si unus dæmon, cujus vox magis est idonea ad protrudendos horribiles ejulatus & ululatus alicujus desperati, quàm affundendum auribus dulcedinem suavis & acceptæ melodix, tantas potuit excitare illecebras, tantâ potuit perfundere voluptate, quid credendum erit de modulis innumeræ multitudinis Angelorum cælestium? Nonne hi rapere debuerant omnes creaturas? & an mirum sit, quod totus mundus attentissimâ cogitatione defixus perstiterit in reverentia & silentio: *Dum medium silentium contineret omnia.* Quis est, cujus demissa hæc cæli veneratio infanti Jesu exhibita non inserat æstimationem maximam majestatis ipsius?

Sapient. 18.
v. 14.

Musica Angelica non fuit audita, nisi à pastoribus vigilantibus.

Verum est, reponit Ecclesiasticus, sed paucorum erat, hæc oblectari symphoniam; non nisi tenuis pastorum numerus gaudebat hæc sorte, qui vicini tunc fuerant, & vigilabant gaudio, audientes in aëre suavissimam hanc harmoniam, cui vox alicujus accesserat Angeli adhortantis ipsos, ut irent & inquirerent recens natum infantem. Sed dici potuisset, hos simplices fuisse viros, nullâ pollentes auctoritate, faciles & leves ad credendum, adeoque haud difficulter apprehendere potuisse puras imaginationes ceu veritates, insuper tam vicinos

fuisse loco, ad quem fuerant invitati, ut parvo labore quanto cyus illuc exploratum veritatem potuerint concedere; & denique ipsorum iter parvum excitasse rumorem, nec aliud ipsis promissum fuisse, nisi inventuri essent infantem pannis involutum & reclinatum in præsepio. An ergo videtur hæc omnia idonea fuisse, ad demonstrandas evidenter ipsius excellentias?

Sed quando nobis loquitur historia Evangelica de Regibus Magis, qui adorarunt ipsum & venerunt de longinquo, è plagis, orientalibus remotissimis, & quasi extremitatibus mundi, juxta opinionem sancti Chrysostomi, sancti Ambrosii, & sancti Leonis Papæ, vel saltem ex fortunata Arabia, sicut crediderunt Patres antiquiores, sanctus Justinus, Tertullianus, & sanctus Cyprianus.

Et videtur ipsam conditionem munerum, quæ attulerunt, haud obscurum hujus afferre iudicium; cum obtulerint illi aurum & thus, quibus istæ regiones plurimum abundant. Cum verum sit, tres hosce coronatos vertices suas deseruisse regiones, difficili, diuturno & periculoso se commisisse itineri, & quidem in terram incognitam, & inter populos alterius idiomatis, ad adorandum infantem, natum in stabulo, reclinatum in præsepio, & vilissimè jacentem in scæno: quàm lucu-

Unde veniunt Reges Magi adorantes infantem Jesum.

luculenter evincit divinitatem hujus infantis, qui ita ad pedes suos trahit Reges ab extremis terræ.

Quid probet Reges Magos fuisse Sapientes,

Siquidem dici non potest, ipsos viros fuisse facilis & levis fidei, sicut esse poterant pastores; erant Magi, id est, Sapientes, viri docti, & Principes insigni pollentes judicio: vivebant in regione, quæ amplectebatur & in praxin reducebat politicum illud dogma Aristotelis, qui velut certum tenet, quod non nisi virtuti congruat torquere sceptrum, jura dare populis, quodque ad gubernaculi subfella attollendi non sint, nisi ii, qui attolluntur supra cæteros in eo, quod gloriam constituit hominis, nempe in ratione, in moribus, in sapientia. Et ideo nemo inter illos evasit in Regem, nisi qui excelleret prudentiâ & judicio. Et hanc ob rationem omnes ipsorum Reges nuncupabantur Magi.

Reges Magi cognoverunt infantem Jesum Deum.

Quomodo possibile est, tres Principes ejusmodi insignitos caractere, se tam inusitato implicuisse negotio de consilio, nisi probè scivissent, causam, quæ stimulos ipsis addebat, id mereri optimè? Sed quis alius, nisi infans Deus, mereri potuit, ut è plantis tam longinquis venirent Reges, & ipsimet in persona profundis adorationibus venerentur illum? Si Majestas Cæsaris Augusti, sedentis in solio Impe-

rii Romani exegisset ab eis submissionem, abundè fuisset satis, mittere ipsi Legatos: sed noverant optimè, satis non fuisse, nisi in propria venirent persona, adoratum divinum hunc infantem, quamvis alio non divitem palatio nisi vili stabulo, nec alio residentem throno, nisi tenui fœno, exili palea; quamvis eo fuerit in statu, secundum naturam, ut ne quidem cognoscere sibi exhibita potuerit homagia; quamvis in exterioribus viderint nihil, quod ad talem incitaret ipsos reverentiam, quâ Principes tantâ imbuti sapientiâ sese dimitterent ad committendam actionem tam inauditam, ubi tam parùm apparentis duntaxat conspiciebatur rationis, nisi conspexissent & scivissent optimè, sub infirmis hinc apparentiis absconditam latere divinitatem.

Unum è duobus verificari necesse est, vel hunc infantem in præsepio adoratum, verum esse Deum, vel hos Principes adoptantes ipsum, non esse Magos. Si non est, nisi infans de plebe, illi, qui tam à longè venerunt ad adorandum ipsum in paupere & despicabili hoc apparatu, non sunt Magi, nec Sapientes; maximam enim commiserunt stoliditatem. Si verè est Infans Deus, ii, qui illuminati fuerant ad cognoscendam ipsius divinitatem, sub velo tam vili, absque dubio

Probatio evidens, Reges Magos deceptos non esse, adorando Jesum ut verum Deum.

Magi sunt & Sapientes: maximæ enim exantlarunt opus sapientix. Sed quodnam è duobus? vide, quid præcesserit, quid ipsorum actionem fuerit subsecutum.

Psalm. 71.
v. 10.

Imprimis ingens hæc actionum Regum prænuntiata fuit & publicata ab alio magno Rege, sancto David, pluribus, quam mille annis prius, quam exhibuerint ipsam: *Reges Tharsis & Insula munera offerent, Reges Arabum & Saba dona adducent.* Sed quæ ipsorum subsecuta sunt actionem, fuerunt mira prorsus & stupenda: siquidem videmus, exceptam esse ipsam omnium applausu sæculorum, celebratam ubique encomiis sanctiilimorum & sapientissimorum Principum ultra millesenos sexcentos annos. Sola hæc Regum Magorum actio, de qua dubitare nemo potest, nonne sufficeret abunde ad persuadendam irrefragabiliter divinitatem Infantis Jesu? nuncupatur etiam Epiphania, id est, manifestatio Dei, & ubivis celebratur plausibus lætitiæ, velut unum è maximis totius Ecclesiæ Festivis.

Adoratio Magorum non potuit esse falsa.

Quid dici ad hæc potest? an suspicari quisquam possit, latere hic fraudem, hancque trium Magorum adorationem non extitisse, nisi speciosam quandam imaginationem, quam ab initio exceperit mundus cum voluptate, velut figmentum argute exco-

gitatum, quæque paulatim è fabula evaserit historica, & è ficto ad factum transierit successu temporum? Verùm publicata ipsa primitus fuit ab eisdem linguis, prædicata ab eisdem Apostolis, exarata ab eisdem Evangelistis, qui reliquum sancti Evangelii scripserunt, quod fabula non est; nec unquam innumera multitudo eorum, qui Evangelium receperunt, dubitaverunt de hoc minimum, non magis quam de cæteris. Verum est ergò, tres Reges Magos venisse è longinquo, ad adorandum infantem Jesum positum in præsepio: hoc est absque controversia.

An dicatur ipsam fuisse actionem stolidam? sed qui exantlarunt ipsam, Principes sunt sapientissimi, exequentes in hoc vaticinio veteris Testamenti, quæ infallibilia sunt, quique gratâ admurmuratione, jucundo plausu excepti sunt à tot millionibus Magnatum, virorum sapientissimorum, famosissimorum Doctorum, ab innumero populo vitæ sanctitate & prudentiæ laude conspicuo: Actio igitur fuit sapientiæ maximæ. Est sapientissima.

An asseratur, esse opus rationis humanæ? Sed è contrario, exilis apparatus, in quo apparebat ille, quem Reges adorabant, ubi nil videbant, quòd non refugerent sensus, quòd non abhorreret animus, quòd non adversaretur omni Est opus Spiritus Dei.

omni prudentiæ humanæ, & unico verbo, quòd non potius conciliaret contemptum, quàm reverentiam, persuadebat omnibus sanâ mente præditis, ipsos exantlassè rem contra rationem.

Necessariò igitur concludendum est, opus hoc esse totum divinum: quantum enim volueris, desuper philosophare; quò

penitius, maturius, accuratius rem expenderis, discussèris, ponderaveris, eò videbis clarius, impossibile esse, quòd infans JESUS potuisset assequi, ut tanta sibi exhiberentur à Regibus honorum obsequia; in medio tantarum sese circumdantium vilitatum & abjectionum omninò palpabilem, nisi verus fuisset Deus.

ARGUMENTUM.

Palchrum spectaculum videre introitum Regum Magorum, adorantium Christum JESUM.

ARTICULUS II.

Descriptio
admirandæ
fidei Magorum
adorantium
infantem
JESUM.

QUò conceditis magni Principes, quos intrare video hoc stabulum? *Adorare venimus infantem reclinatum in hoc præsepio.* Sed vos, qui Monarchæ estis, nonnè intuemini, non esse hoc palatium alicujus Regis, qui major sit vobis, ut mereatur, tantis a vobis affici honoribus? Haud refert, nos tamen *venimus adorare eum.* Hem! quid aspicitis in ipso adoratione dignum? Nonnè cernitis extremam hanc paupertatem, hanc paleam, hunc fimum, hunc fimum, hunc locum despectum; an arrideant hæc vobis ceu templum, in quo resideat Majestas, quæ vestras mereatur adorationes? *Nos accurrimus eo nomine ex Oriente, ad divinos ipsi reddendos honores.*

Verùm an creditis ipsum

Deum, an omnipotentem Creatorem mundi, quando propriis vestris intuemini oculis ipsum impotentissimum & abjectissimum inter omnes filios hominum? Siquidem vix unus ex illis eò redigitur miseræ, ut nasci in stabulo contingat ipsum. *Nos venimus adorare eum veluti verum DEUM.* Sed ubi sunt notæ divinitatis ejus? ubi est folium ipsius gloriæ? ubi sunt legiones Principum cœlestis curiæ ipsum circumdantium? ubi est ille splendor, illa magnificentia, non separabilis à majestate Dei? *Nos non cernimus penes ipsum, nisi pauperem virum, & pauperem feminam, & duo animalia, & venimus adorare eum seu verum DEUM.*

Itane? vos, qui estis Principes, ita vestri obliviscimini dignitatis?

Matth. 2.